

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/88/2019
Identifikačné číslo spisu:	8117213083
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Ľalík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:8117213083.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ G. C., bývajúcej v F., X. XX, 2/ U. C., bývajúceho v F., X. XX, 3/ G. T., bývajúcej v F., X. XX, 4/ P. C., bývajúcej v F., X. XX, 5/ X. C., bývajúceho v F., X. XX, a 6/ X. C., bývajúcej v F., X. XX, všetkých zastúpených JUDr. Dušanom Remetom, advokátom v Prešove, Masarykova 2, proti žalovanej KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom v Bratislave, Štefánikova 17, IČO: 31 595 545, zastúpenej JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom v Bratislave, Dvořákovo nábrežie 8/A, o zaplatenie 25 393,30 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 20C/12/2017, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 29. novembra 2018 sp. zn. 9Co/56/2018, takto

rozhodol:

Rozsudok krajského súdu z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov rozsudkom z 12. januára 2018 č. k. 20C/12/2017-50 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 10 000 eur a žalobcom 2/ až 6/ sumu 3 000 eur pre každého z nich, vo zvyšku žalobu zamietol a rozhodol, že žalovaná je povinná nahradiť žalobcom trovy konania v rozsahu 96,90 %. Vychádzal zo zistenia, že Okresný súd Prešov rozsudkom z 18. februára 2015 č. k. 11C/80/2014-104 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo 14. októbra 2015 sp. zn. 3Co/129/2015 zaviazal P.B. ako vodiča osobného motorového vozidla, ktorý 12. novembra 2012 spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej došlo k úmrtiu syna a súrodencov žalobcov U. C. ml., a O. T. ako držiteľku a vlastníčku osobného motorového vozidla, ktorým bola dopravná nehoda spôsobená, na zaplatenie sumy 10 000 eur žalobkyni 1/ a sumy 3 000 eur žalobcom 2/ až 6/ pre každého z nich z titulu náhrady nemajetkovej ujmy; žalovaná KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group vystupovala v tomto konaní ako vedľajší účastník na strane O. T., s ktorou mala uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu viažuce sa na motorové vozidlo, ktorého prevádzkou došlo k smrteľnej dopravnej nehode. Uvedený rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 26. marca 2015 a vykonateľnosť 26. mája 2015. Keďže O. T. žalobcom prisúdené plnenie nezaplatila, na návrh žalobcov sa začalo proti nej exekučné konanie, v ktorom súdna exekútorka 23. septembra 2016 vydala exekučný príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky, ktorým prikázala žalovanej poisťovni ako dlžníčke O. T. z titulu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú

prevádzkou motorového vozidla uvedenú sumu zaplatiť na účet exekútorského úradu. Žalovaná pohľadávku na poistné plnenie neuznala a nezaplatila, preto sa jej prisúdenia žalobcovia domáhajú v predmetnom konaní poddĺžnicou žalobou. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcov proti žalovanej nie je premlčaný a že boli splnené všetky predpoklady vzniku zodpovednostného vzťahu, ako aj nároku na náhradu nemajetkovej ujmy proti poisťovateľovi (žalovanej), ktorá je krytá povinným zmluvným poistením v zmysle zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z. z.“), a preto žalobe v časti o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy v súhrnnej výške 25 000 eur vyhovel. Žalobu vo zvyšnej časti, t. j. o zaplatenie náhrady trov s tým spojenej exekúcie vo výške 393,30 eur, zamietol, pretože tento nárok do rozsahu krytia povinného zmluvného poistenia nepatrí.

2. Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobcov a žalovanej rozsudkom z 29. novembra 2018 sp. zn. 9Co/56/2018 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku potvrdil, vo vyhovujúcich výrokoch zmenil tak, že žalobu zamietol, a žalovanému priznal proti žalobcom nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania. Vo vzťahu k zmeňujúcemu výroku uviedol, že preto, aby žalobcovia boli v prejednávanej veci úspešní, museli preukázať nielen svoju aktívnu vecnú legitimáciu a existenciu pohľadávky medzi povinnou (O. T.) a jej dlžníkom (žalovanou), ale aj že táto pohľadávka sa stala splatnou, čo sa im ale preukázať nepodarilo. Z obsahu spisu totižto nevyplynulo, kedy mala nastať a či vôbec nastala splatnosť tejto pohľadávky na poistné plnenie. Odvolací súd v tejto súvislosti uviedol, že je potrebné rozlišovať medzi vznikom pohľadávky, ktorý je viazaný na poistnú udalosť, a splatnosťou pohľadávky, ktorú upravuje ustanovenie § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. tak, že poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplyva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia. Na základe uvedeného dospel k záveru, že skutočnosť, že žalovanej bol doručený exekučný príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky, je pre splatnosť pohľadávky právne bezvýznamná, a pokiaľ šlo o doručenie právoplatného rozsudku žalovanej, toto tvrdenie žalobcovia nepodopreli žiadnymi dôkazmi, pretože aj keď uvedené rozhodnutie bolo obsahom spisu, nevyplynulo z neho, kedy bolo ako právoplatné doručené žalovanej tak, aby bol naplnený predpoklad pre začatie plynutia 15-dňovej lehoty v zmysle § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. Pre začiatok plynutia uvedenej 15-dňovej lehoty teda nie je postačujúce len doručenie rozhodnutia súdom, ale právne významným je až doručenie právoplatného rozhodnutia súdom (t. j. rozhodnutia už disponujúceho vlastnosťou právoplatnosti), čiže doručenie rozhodnutia ako poslednému účastníkovi, príp. jeho opätovného doručenia po tom, ako nadobudlo právoplatnosť. Keďže uvedené skutočnosti ako predpoklad pre podanie poddĺžnickej žaloby v konaní preukázané neboli, žalobu bolo potrebné v tejto časti zamietnuť. Z tohto dôvodu sa už ďalšími odvolacími námietkami strán nezaoberal.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia dovolanie, ktorého prípustnosť i opodstatnenosť vyvodzovali z ustanovení § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. Namietali, že ak odvolací súd im vytkol nepreukázanie splatnosti pohľadávky povinnej (O. T.) voči žalovanej, jeho nesprávnym procesným postupom došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces, pretože (i) uvedená skutočnosť bola súdu známa z jeho činnosti, a preto sa na ňu dôkazná povinnosť nevzťahuje, (ii) súdy nevykonali dôkaz pripojením spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 11 C 80/2014, v ktorom sa predmetná doručienka uvedeného rozhodnutia žalovanej poisťovni nachádzala, hoci jeho vykonanie už v žalobe navrhli, a (iii) splatnosť pohľadávky povinnej je celkom evidentne zrejmou skutočnosťou, preukázanou vyznačenou právoplatnosťou a vykonateľnosťou uvedeného rozsudku, ktorú navyše žalovaná v spore nijako nepopierala, a preto ju ako skutočnosť nespornú nemali povinnosť preukazovať. Zároveň odvolaciemu súdu vytýkali, že jeho rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom záviselo od vyriešenia v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu doteraz nevyriešenej právnej otázky, či žalobca je v konaní o poddĺžnickej žalobe povinný osobitným priamym dôkazom preukázať presný dátum splatnosti pohľadávky povinného voči žalovanému, hoci z ostatných skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, nie je sporné, že táto pohľadávka v čase doručenia exekučného príkazu žalovanému a v čase podania poddĺžnickej žaloby už bola splatná a jej splatnosť zároveň vyplýva z doložky právoplatnosti a vykonateľnosti súdneho rozhodnutia, ktorý bol žalovanému riadne doručený a ktorý

žalobca k poddĺžnickej žalobe priložil. Podľa ich názoru záver odvolacieho súdu o neunesení dôkazného bremena v otázke splatnosti predmetnej pohľadávky je prísne formalistický. Navrhli, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná sa k dovolaniu žalobcov nevyjadрила.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie žalobcov je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

6.1. Podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

6.2. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

7. Ustanovenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje každému možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zákonom ustanoveným postupom. Súčasťou takéhoto postupu sú všetky zákonom stanovené požiadavky kladené na stranu sporu, ktoré musia byť z jej strany splnené, aby súd mohol rozhodnúť v jej veci a aby pri tom mohol zohľadniť ňou predstreté tvrdenia a dôkazy. Uvedené požiadavky majú slúžiť predovšetkým na zaistenie riadneho chodu spravodlivosti a ochrane právnej istoty účastníkov právnych vzťahov.

8. Právo na spravodlivý proces môže byť porušené aj v dôsledku nesprávnych skutkových záverov okresného súdu i krajského súdu. Obvykle ide o situáciu, kedy je zistenie skutkového stavu *prima facie* natoľko chybné (svojvoľné), že by k nemu súd pri rešpektovaní základných zásad hodnotenia dôkazov nemohol nikdy dospieť; ide o tzv. extrémny rozpor medzi vykonanými dôkazmi a skutkovými zisteniami. V takomto prípade podstatou dovolacieho prieskumu teda nie je prehodnocovanie skutkového stavu, ale kontrola postupu súdov oboch nižších inštancií pri procese jeho zisťovania a vyhodnocovania. Otázka, či súd pri zisťovaní skutkového stavu rešpektoval procesné zásady, je už otázkou procesnoprávnou, ktorá ako taká môže byť prezentovaná dovolaciemu súdu v podanom dovolaní ako prípustný a dovolený dovolací dôvod podľa Civilného sporového poriadku (porov. I. ÚS 6/2018, publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 57/2018). Zároveň je potrebné uviesť, že nesprávne zistenie skutkového stavu veci má totiž, ak súd aplikuje dôkladne hmotné právo, vždy vplyv na nesprávne právne posúdenie skutku, a preto takéto rozhodnutie súdu súčasne spočíva aj v nesprávnom právnom posúdení veci.

9. V prejednávanej veci sa žalobcovia ako pozostali po obeti smrtelnej dopravnej nehody poddĺžnicou žalobou podľa § 109 ods. 1 Exekučného poriadku domáhali zaplata náhrady nemajetkovej ujmy z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktoré mala vlastníčka motorového vozidla, ktorým škoda (ujma) bola spôsobená, uzatvorené so žalovanou poisťovňou. Vlastníčka tohto motorového vozidla bola na náhradu nemajetkovej ujmy (spoločne a nerozdielne s vodičom) zaviazaná rozhodnutím vydaným v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 11C/80/2014, v ktorom žalovaná poisťovňa vystupovala v pozícii vedľajšej účastníčky. Odvolací súd poddĺžnicu žalobu žalobcov proti žalovanej poisťovni zamietol z dôvodu, že v konaní nebolo preukázané, či vôbec bol žalovanej poisťovni doručený právoplatný rozsudok o výške náhrady nemajetkovej ujmy priznanej žalobcom, a teda či nastala splatnosť žalobcami uplatneného nároku.

10. Žalobcovia v dovolaní tvrdia, že skutkové zistenia a závery odvolacieho súdu sú v rozpore s vykonanými dôkazmi, z ktorých nepochybne vyplýva, že ich nárok je splatný, a že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pretože zákon č. 381/2001 Z. z. nevyžaduje od poškodeného, aby sám zisťoval, či rozsudok o priznanej výške náhrady nemajetkovej ujmy bol poisťovni doručený ako poslednému subjektu konania, a v prípade, že nie, aby sám jej tento rozsudok znovu doručil, hoci poisťovňa tiež bola subjektom konania, v ktorom bol tento rozsudok vydaný a ktorý bol poisťovni súdom riadne doručený.

11. Dovolací súd najskôr pristúpil k skúmaniu, či žalobcovia opodstatnene vyvodzujú prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci, a po zistení, že žalobcami nastolená otázka ešte nebola v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu vyriešená, konštatuje, že ich dovolanie je podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. nielen prípustné, ale aj dôvodné.

12. Z ustanovenia § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z., z ktorého odvolací súd vychádzal pri právnom posúdení prejednávanej veci, vyplýva, že splatnosť poistného plnenia je stanovená lehotou do 15 dní (i) po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo (ii) v prípade, ak o nároku poškodeného rozhodoval súd, po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia, a to - ako z dôvodovej správy k tomuto zákonu vyplýva - bez ohľadu na to, či poškodený žaloval poisťovateľa alebo poisteného (škodcu).

13. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné na úvod uviesť, že právo nikdy nemôže byť interpretované len striktne formalisticky či mechanicky, lebo taký prístup so sebou nesie celkom nepriaznivé dôsledky. Právo totiž neexistuje preto, aby také nerozumné, nelogické a nespravodlivé dôsledky legitimizovalo, ale preto, aby prinášalo racionálne a spravodlivé usporiadanie vzťahov medzi stranami sporu, či medzi jednotlivcami (4 Cdo 196/2019).

14. Pokiaľ odvolací súd dospel k záveru, že v prípade súdneho zisťovania nároku poškodeného (žalobcov) na náhradu nemajetkovej ujmy je pre splatnosť poistného plnenia relevantné až doručenie právoplatného rozhodnutia (t. j. rozhodnutia už disponujúceho vlastnosťou právoplatnosti) o výške tejto náhrady poisťovateľovi, tzn. buď jeho doručenie poisťovateľovi ako poslednému účastníkovi konania, alebo jeho opätovné doručenie po tom, ako (už) nadobudlo právoplatnosť, podľa názoru odvolacieho súdu je takýto doslovný výklad citovaného ustanovenia odvolacím súdom prísne formalistický a v tom dôsledku aj nesprávny. Zmyslom ustanovenia § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. nie je, aby poškodený, ktorý ujmu vytrpel a ktorej odstránenia alebo zmiernenia sa domáha v rámci výkonu práva na súdnu ochranu, po tom, ako mu v súdnom konaní vedenom proti škodcovi a poisťovni bola táto ochrana poskytnutá a náhrada nemajetkovej ujmy priznaná, ešte osobitne zisťoval, v akom poradí bol vydaný rozsudok o výške tejto náhrady súdom doručovaný ostatným subjektom konania a či poisťovni (ktorá v tom istom konaní tiež vystupovala ako subjekt konania - či už ako procesná strana alebo ako intervenient) bol doručený ako poslednému subjektu konania (čím zároveň nadobudol právoplatnosť), alebo v prípade, že sa tak nestalo (t. j. že si ho prevzala skôr ako niektorý iný subjekt konania), aby potom sám iniciatívne tento rozsudok znovu doručoval poisťovni, pretože inak by nenastala splatnosť jemu prisúdeného nároku a poisťovni by napriek rozhodnutiu súdu nevznikla povinnosť mu vyplatiť poistné plnenie. Takáto interpretácia ustanovenia § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z., ktorou sa na poškodeného po vydaní meritórneho rozhodnutia ešte dodatočne kladú uvedené požiadavky, odporuje nielen jeho zmyslu, ale aj významu celého vedenia súdneho konania o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy (v ktorom žalovaná poisťovňa bola riadnym a aktívnym subjektom konania v pozícii vedľajšieho účastníka a mala právny záujem na výsledku tohto konania, pretože vedela, že v prípade neúspechu na strane škodcov, títo budú od nej žiadať, aby žalobcom ako poškodeným bolo vyplatené prisúdené plnenie z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu) a nejaví sa ani ako spravodlivá. Preto ak odvolací súd v merite veci vydá rozsudok v prospech poškodeného, pre právoplatnosť ktorého sa vyžaduje už len jeho doručenie ostatným subjektom konania, poisťovňu zaťažuje povinnosť poskytnúť mu poistné plnenie v súdom stanovenej lehote (resp. v lehote v zmysle § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001

Z. z.), a to bez ohľadu na to, či poisťovni ako jednému zo subjektov bol v konaní predmetný rozsudok doručený ako poslednej alebo nie. Pokiaľ teda predmetný rozsudok bol v súdnom konaní riadne doručený všetkým subjektom konania, vrátane poisťovne, čo vyplýva z vyznačenej doložky jeho právoplatnosti a vykonateľnosti, treba žalovaný nárok žalobcov považovať za splatný. Odvolací súd teda aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, preto jeho rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

15. Dovolací súd v ďalšom skúmal, či žalobcovia opodstatnene vytýkajú odvolaciemu súdu, že svojim postupom zaťažil konanie vadou v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., a dospel k záveru, že v odvolacom konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení, a preto je ich dovolanie prípustné i dôvodné aj z tohto namietaného dovolacieho dôvodu, pretože skutočnosť, že nárok žalobcov na poistné plnenie splatný už je, je prima facie evidentná aj z ďalších v konaní vykonaných dôkazov. Z obsahu spisu v prejednávanej veci vyplýva, že

i/ žalobcovia písomnou výzvou z 15. januára 2016 (porov. č. I. 16 spisu) žalovanej poisťovni oznámili, že predmetný rozsudok o výške náhrady nemajetkovej ujmy (ktorý jej bol preukázateľne súdom doručený) už nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť a s odkazom naň ju vyzvali na poskytnutie poistného plnenia v dodatočnej lehote,

ii/ žalovanej bol doručený exekučný príkaz na vykonanie exekúcie príkazaním pohľadávky z povinného zmluvného poistenia priznanej na základe uvedeného právoplatného rozsudku (porov. č. I. 22 a 23 spisu), ktorý tiež treba vnímať ako osobitný druh výzvy žalobcov žalovanej poisťovni na zaplatenie právoplatne prisúdeného plnenia, pretože súdna exekútorka v exekučnom konaní koná na základe návrhu žalobcov na vykonanie exekúcie a prisúdené plnenie vymáha v ich prospech,

iii/ a napokon dovolací súd považuje za potrebné osobitne dať do pozornosti, že žalovanej poisťovni bol reálne doručený aj samotný rozsudok o výške nemajetkovej ujmy priznanej žalobcom (rozsudok okresného súdu i potvrdzujúci rozsudok krajského súdu) s vyznačenou doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, a to ako príloha k poddžníckej žalobe, o ktorej sa vedie rozhodovaný spor (porov. doručka založená na č. I. 25 spisu).

16. Z takto vykonaných dôkazov a skutočností, ktoré počas konania vyšli najavo, je teda evidentne zrejmé, že splatnosť nároku žalobcov proti poisťovni na zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy z povinného zmluvného poistenia (ak súd zistí, že je oprávnený, pretože žalovaná jeho oprávnenosť v prvoinštančnom i odvolacom konaní spochybnila - pozn. dovolacieho súdu) už - teda v čase rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. § 217 ods. 1 C.s.p.) - nepochybne nastala. Zároveň je potrebné prisvedčiť argumentu žalobcov, že (skutková) otázka splatnosti záväzku nebola medzi stranami sporná. Skutočnosť, že žalovaná splatnosť nároku žalobcov nepopiera, vyplýva nielen z jej vyjadrení v konaní, ale aj z ňou vznesenej námietky premlčania, keď tvrdí, že od času, kedy žalobcovia mohli svoje právo vykonať po prvý raz (t. j. od času, kedy sa predmetný záväzok stal splatným), už uplynula premlčacia lehota, a preto ho nemožno súdne priznať. Touto námietkou sa však odvolací súd - vzhľadom na svoj chybný právny názor ohľadne splatnosti pohľadávky - nezaoberal.

17. Ak odvolací súd so zreteľom na uvedené dospel k záveru, že predmetný záväzok medzi žalobcami a žalovanou poisťovňou splatný nie je, ide o skutkový záver neudržateľný, ktorý je v extrémnom rozpore s vykonanými dôkazmi. Týmto postupom odvolacieho súdu pri hodnotení dôkazov došlo k porušeniu práva žalobcov na spravodlivý proces a zároveň k naplneniu dovolacieho dôvodu v zmysle § 431 ods. 1 v spojení s § 420 písm. f/ C.s.p.

18. Konkludujúc uvedené, dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobcov je nielen prípustné, ale aj dôvodné, a preto rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 449 ods. 1 a § 450 C.s.p.) s tým, že odvolací súd je vysloveným právnym názorom dovolacieho súdu viazaný (§ 455 C.s.p.) a v novom rozhodnutí rozhodne o trovách pôvodného i dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C.s.p.)

19. Keďže odvolací súd sa ďalej nezaoberal ďalšími odvolacími námietkami žalobcov ani žalovanej, bolo potrebné jeho rozhodnutie zrušiť v celom rozsahu a jeho úlohou bude v ďalšom konaní sa s námietkami

oboch strán sporu vysporiadať a rozhodnutí ich náležite odôvodniť, pričom v ich kontexte bude treba o. i. posúdiť oprávnenosť nároku žalobcov (keďže žalovaná tvrdí, že nárok pozostalých na náhradu nemajetkovej ujmy nespadá do krytia povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla) a presne zistiť, kedy žalobcovia mohli svoje právo vykonať po prvý raz, pretože sa to javí ako nevyhnutné pre relevantné posúdenie žalovanou vznesenej námietky premlčania.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.